16/05/2020

Τόποι μαρτυρίου των Ελλήνων της Βορείου Ηπείρου

/ Ομογένεια

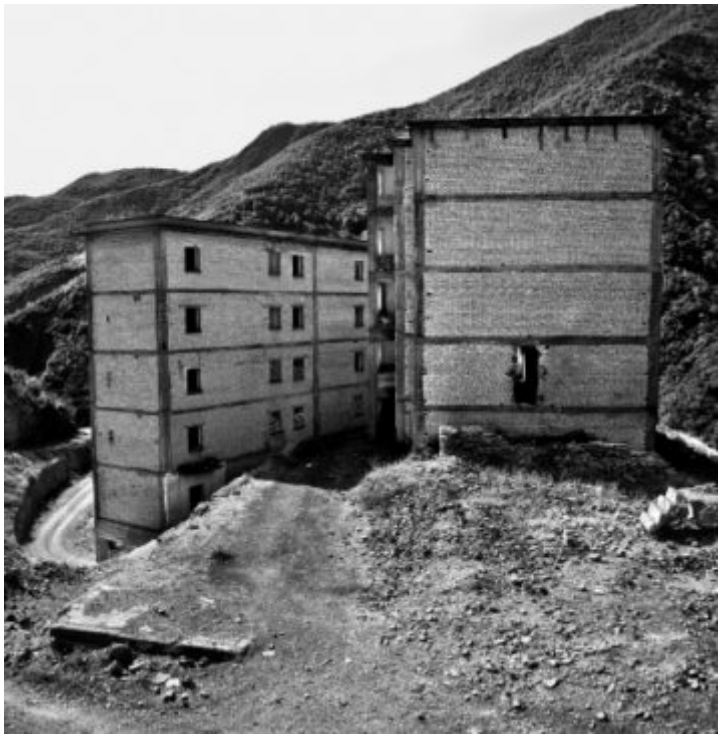

Την μαρτυρική περίοδο του κομμουνιστικού καθεστώτος στο αλβανικό κράτος επιχειρήθηκε με κάθε μέσο να αποτραπεί η αποσταθεροποίηση του δικτατορικού πολιτικού συστήματος. Αυτό επιτεύχθηκε διαμέσου του εκφοβισμού της κοινής γνώμης, του οποίου ακολούθησαν σκληρές βιαιοπραγίες, δολοφονίες εκτοπισμοί και κάθε άλλου είδους βαρβαρότητες.

Η στρεβλή προσκόλληση του τότε πολιτικού συστήματος στα ιδεολογικά σοσιαλιστικά μοντέλα, κυρίως της σταλινικής – κομμουνιστικής ουτοπίας (στην πραγματικότητα δεν υφίσταται η ρεαλιστική εφαρμογή ενός τέτοιου μοντέλου στηριζόμενο στην κοινοκτημοσύνη και την αμοιβαία υποστήριξη, καθώς υπάρχουν πάντα οι πιθανότητες της ιδιοτέλειας και της εκμετάλλευσης από την άρχουσα τάξη, η οποία πρέπει να ηγείται της εφαρμογή του) των Μαρξ και Ένγκελς οδήγησε στα άκρα μια μεγάλη κάστα ηγετών, η οποία είχε ως απώτερο σκοπό την επικράτηση ενός «λαϊκού» τρόπου διακυβέρνησης στη χώρα.

Αυτό βέβαια αποτελούσε πρόσχημα μιας σαθρής και στυγνής πραγματικότητας, η οποία ήθελε το λαό υποταγμένο και άβουλο θεατή των γεγονότων.

Προπαγανδίζοντας και κατηγορώντας κατάφωρα κάθε ξενική – ιδεολογική επιρροή πλην της κομμουνιστικής, επιχειρήθηκε να δαμάσουν και να χαλιναγωγήσουν την πλειονότητα του λαού.

Στην περιοχή της σημερινής Νότιας Αλβανίας ή της διεθνώς αναγνωρισμένης Βόρειας Ηπείρου υπήρξε εδώ και χιλιάδες χρόνια και συνεχίζει έως σήμερα να ζει αμιγώς ελληνικός πληθυσμός. Σε αυτή την περίπτωση το «δυναμικό» αλβανικό κομμουνιστικό κρατίδιο έπρεπε να αντιμετωπίσει στην ουσία έναν ξένο λαό, ο οποίος είτε λίγο είτε πολύ δεν είχε συνηθίσει την ιδέα της υποταγής και της αναγκαστικής μαζοποίησης.

Η ιστορία των Ελλήνων αυτής της περιοχής άνευ στρεβλών και σκόπιμων αναφορών (πάντα επικαλούμενοι έγκυρες ιστορικές πηγές), έχει αποδείξει την αδάμαστη ψυχή και την αγωνιστικότητα αυτού του λαού. Αξιόλογοι άνθρωποι διέπρεψαν αφήνοντας πολλές φορές στην άκρη τα προσωπικά τους οφέλη, ώθησαν τον τόπο στο ζενίθ της ακμής του.

Ακόμη και οι απλοί οικονομικοί μετανάστες στις χώρες του εξωτερικού συνεισέφεραν χωρίς να επιζητούν τίτλους και τιμές.

Αυτή η ουκ ολίγων σειρών εισαγωγή, μας προϊδεάζει για τους φρικώδεις τόπους βασανιστηρίων πολλών μαρτύρων, καθώς και για το αβυσσαλέο μίσος το οποίο έκρυβαν ακόμη και οι συν – Έλληνες τους. Μη μπορώντας να δουν την αξία της προσφοράς και τυφλωμένοι από το μίσος και τον εγωπαθή χαρακτήρα τους, επωφελήθηκαν της ευκαιρίας για μια «άγια» εξόντωση των < <φασιστών>> «εις το όνομα του λαού για το λαό» χρησιμοποιώντας πάντοτε το “θείο” προσωπείο του «Λαϊκού Κόμματος», τους οδήγησαν στα παρακάτω αναφερόμενα μέρη.

Αναφέρουμε εν συντομία τα στρατόπεδα εξόντωσης και τους τόπους μαρτυρίου, άξιων και ικανών ανθρώπων, οι οποίοι άφησαν την τελευταία τους πνοή για την ιδέα της ελευθερίας και της Πατρίδας των.

Α) Περιοχής Θεολόγου, διώροφο κτίριο «Γιώργο Ζήση» το επονομαζόμενο ως «Φονιάρικο Παλάτι». Στο συγκεκριμένο χώρο «εργάστηκε» ως βασανιστής ένας Πολωνός στρατιώτης.

Β) Στρατόπεδο εξορίας το Μπόρσι των Αγίων Σαράντα, στην εν λόγω περιοχή εργάστηκαν σε απάνθρωπες συνθήκες οι οικογένειες των εκτοπισμένων μελών τους.

Γ) Παραλιακός ξενοδοχείο της πόλεως των Αγίων Σαράντα, όπου βρέθηκαν εντός ενός πηγαδιού ανθρώπινα οστά φονευθέντων.

Δ) Στρατόπεδο εκτόπισης στο Τσέρικ Ελβασανίου, διέμεναν και εργάζονταν σκληρά εξόριστες οικογένειες.

Ε) Στη περιοχή της Λιούσνιας υπήρξε το μεγαλύτερο κέντρο των πολιτικών εξόριστων: ΣΑΥΡΑ – ΣΚΙΑΙΑ – ΡΑΠΕΖΑ – ΤΣΙΕΡΜΑ – ΓΡΑΝΙΣΤ – ΓΚΡΑΜΠΙΑΝ, όπου δημιουργήθηκε η Κρατική Γεωργική Επιχείρηση «29 Νοέμβρη» αποτελούμενη από «εθελοντές» – εξόριστους.

Πηγή: dervitsani.gr